

ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ ΤΩΝ ΜΑΘΗΤΙΚΩΝ ΑΓΩΝΩΝ

Πριν από μερικές μέρες, ο μαθητής Μ.Τ. του 1ου ΕΠΑΛ Αγίας Παρασκευής τιμωρήθηκε από τους καθηγητές και την διεύθυνση του σχολείου γιατί προσπάθησε (ανεπιτυχώς) να κρατήσει κλειστή την πόρτα της τουαλέτας την ώρα που την χρησιμοποιούσε και να μην επιτρέψει στην καθαρίστρια να μπει μέσα. Για αυτό το τρομερό του έγκλημα τιμωρήθηκε με διήμερη αποβολή! Όταν θέλησε να ενημερώσει τους συμμαθητές του για την γελοία τιμωρία που του επιβλήθηκε με μια σχετική ανακοίνωση, τιμωρήθηκε ξανά, αυτήν την φορά με την οριστική του αποβολή από το σχολείο!

Είναι φανερό πως τα πραγματικά αίτια μιας τιμωρίας σαν και αυτή που υπέστη ο Μ.Τ. δεν είναι ότι αντιστάθηκε εκείνη τη στιγμή στη γελοιοποίηση του. Γνωρίζοντας τις προσπάθειες του μαθητή να κινητοποιήσει τους μαθητές του σχολείου του ενάντια στις αυθαιρεσίες της διεύθυνσης και των καθηγητών του σχολείου του και την ενεργή συμμετοχή του στις σχολικές καταλήψεις, καταλαβαίνουμε ότι το περιστατικό αποτέλεσε απλώς την πρόφαση για την σκληρή τιμωρία του, ως αντίποινα για την συμμετοχή του στους μαθητικούς αγώνες του σχολείου του.

Αυτό το σκηνικό καταστολής συνεχίστηκε και ενάντια σε εκείνους τους συμμαθητές του που επέλεξαν να σταθούν ενεργά δίπλα του, συμμετέχοντας στο μοίρασμα των ανακοινώσεων για την εκδικητική αποβολή του. Οι μαθητές αυτοί αναγκάστηκαν, μέσω προσωπικών συναντήσεων-ανακρίσεων με συμβούλους και καθηγητές και μετά από ιδιαίτερη πίεση που τους ασκήθηκε, να υπογράψουν <<υπεύθυνες δηλώσεις>> που διαβεβαιώνουν πως δεν ήξεραν τίποτα για το περιεχόμενο του κειμένου που μοιράστηκε και ο Μ.Τ. τους καθοδήγησε! Έτσι ο ίδιος βρέθηκε μόνος του μπροστά σε συμβούλους-καθηγητές-διευθυντές και τις εκδικητικές τους διαθέσεις, χωρίς καμία στήριξη και αλληλεγγύη.

Τέτοια περιστατικά αναίτιων και υπερβολικών τιμωριών σε μαθητές/τριες έχουν συμβεί δυστηχώς σε όλα τα σχολεία μας. Ως μαθητές/τριες δεν μπορούμε και δεν πρέπει να τα αφήσουμε αναπάντητα.

Συμβάντα σαν και αυτό μας θυμίζουν πως, όσο και αν το εκπαιδευτικό σύστημα προσπαθεί να δημιουργήσει την ψευδαίσθηση ότι σέβεται τα δικαιώματα και την άποψη μας με θεσμούς, όπως η Βουλή των Εφήβων, ή η εκλογή 15μελών και 5μελών συμβουλίων, στην πραγματικότητα η αλήθεια απέχει πολύ. Ο μαθητής στέκεται μόνος και ουσιαστικά απροστάτευτος απέναντι στις διαθέσεις διευθυντών και καθηγητών, ενώ οι ίδιοι τον διαβεβαιώνουν για το αντίθετο. Όταν, λοιπόν, κάποιος μαθητής αποφασίσει να διεκδικήσει επί της ουσίας τα δικαιώματα και την αξιοπρέπεια του, τότε ο σχολικός μηχανισμός δείχνει το πραγματικό του πρόσωπο και τον τιμωρεί για αυτή του την στάση.

Πολλές φορές μας παρουσιάζεται ως χάρη το γεγονός ότι οι ποινές που μας επιβάλλονται δεν είναι τόσο επώδυνες και βάρβαρες όσο στο παρελθόν. Η τιμωρία ως μέσο καταστολής στο εκπαιδευτικό σύστημα έχει αλλάξει μορφή και τυχαίνει μάλιστα να έχουν υιοθετηθεί λιγότερο επώδυνες σε σχέση με το παρελθόν τιμωρίες. Η φυσική θεαματική βία έχει αντικατασταθεί από τον προσωρινό ή και μόνιμο αποκλεισμό του μαθητή από το σχολικό περιβάλλον. Αυτό δεν συμβαίνει επειδή το κράτος ή το εκπαιδευτικό σύστημα αποφάσισαν πως οι προηγούμενες πρακτικές ήταν ενάντια στις αρχές τους, αλλά επειδή συνειδητοποίησαν ότι δεν απέδιδαν τα επιθυμητά αποτελέσματα, καθώς ο παραβάτης ηρωοποιούνταν στα μάτι των υπολοίπων και αυτό δημιουργούσε αντιδράσεις.

Μπορεί όμως ένα σχολείο να λειτουργήσει σύμφωνα με το επιθυμητό από το κράτος τρόπο χωρίς τη τιμωρία;

Το σημερινό εκπαιδευτικό σύστημα δεν αποσκοπεί μονάχα στη προσφορά γνώσης στο μαθητή. Άλλωστε το μεγαλύτερο μέρος αυτής της διαδικασίας έχουν επωμιστεί τα φροντιστήρια. Κύριο μέλημα του σχολείου είναι η καταστολή των μαθητών και των όποιων αγωνιστικών τους διαθέσεων. Επιχειρεί να μας περιορίσει μέσα στο κυρίαρχο πλαίσιο συμπεριφοράς και σκέψης. Αποτελεί, όπως συνηθίζουν να μας φανερώνουν και οι καθηγητές μας, ένα <<προθάλαμο>> της ενήλικης κοινωνίας, που μας προετοιμάζει για την ζωή μας σε αυτήν, αναγκάζοντας μας να αφομοιώσουμε τις αξίες της, όσο αντίθετες και αν είναι από τα πιστεύω μας.

Για αυτό λοιπόν μας μαθαίνει την αξία της ανάθεσης των ζώων μας σε άλλους και ειδικούς, μέσω της ψήφου στις σχολικές εκλογές. Μας δείνει μια πρόγευση των αντιποίνων που θα δεχθούμε αν αποφασίσουμε να παραβούμε το πλαίσιο συμπεριφοράς που μας επιβάλλεται, σήμερα από τον σχολικό μηχανισμό, μα αύριο από την εξουσία. Μας διδάσκει να είμαστε υπάκουοι στους ανώτερους μας, είτε αυτοί είναι οι διευθυντές μας, είτε οι ανώτεροι μας στον στρατό, είτε τα αφεντικά μας. Να είμαστε πάντα στην ώρα μας, πάντα σεμνοί και άβουλοι. Να μην αντιδράμε όταν συναντάμε φαινόμενα ρατσισμού, σεξισμού, ομοφοβίας.

Η αντίσταση απέναντι σε αυτές τις αποπνικτικές συνθήκες που βιώνουμε καθημερινά είναι περισσότερο αναγκαία από ποτέ. Έτσι, όταν οι προσπάθειες των συμμαθητών μας να οργανωθούν και να δράσουν ενάντια στα σχέδια καθηγητών και διευθυντών, αλλά γενικότερα το εκπαιδευτικό σύστημα και την καταπίεση που το χαρακτηρίζει, βρίσκουν απέναντι τους την καταστολή και την τιμωρία, η αλληλεγγύη πρέπει να γίνει το όπλο μας.

Το σχολείο επιχειρεί να τσάκισει για άλλη μια φορά τους απείθαρχους και τους αντιστεκόμενους, αφού κάθε κεφάλι που σηκώνεται πάνω από την μάζα πρέπει να κόβεται. Η απάντηση πρέπει να είναι δυναμική και οργανωμένη και να δοθεί από την ίδια την μαθητική κοινότητα, που βλέπει περιστασιακά σαν και αυτό να εξελίσσονται καθημερινά σε κάθε σχολείο.

ΝΑ ΜΗΝ ΑΦΗΣΟΥΜΕ ΚΑΝΕΝΑΝ ΜΟΝΟ, ΚΑΜΙΑ ΜΟΝΗ

ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΕΚΔΙΚΗΤΙΚΟΤΗΤΑ ΤΟΥ ΣΧΟΛΙΚΟΥ ΜΗΧΑΝΙΣΜΟΥ

ΝΑ ΟΡΓΑΝΩΣΟΥΜΕ ΤΙΣ ΑΝΤΙΣΤΑΣΕΙΣ ΜΑΣ ΜΕΣΑ ΚΑΙ ΕΞΩ ΑΠΟ ΤΑ ΣΧΟΛΕΙΑ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ, ΤΗΝ ΑΝΑΡΧΙΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΜΟ

Συνέλευση Μαθητών/τριών από τον Αναρχικό/Αντιεξουσιαστικό χώρο